

[Justitsministeren.]

alt gaar ordentligt, alvorligt og tilforladeligt til.

Om det enkelte Tilfælde, som det ærede Medlem fremdrog her, siger han: Det gaar saa galt til i en Retssal, at her bliver en Kvinde ført som Vidne, og man retter det Spørgsmaal til hende, om hun har staaet i Forhold til en bestemt Mand, et Spørgsmaal, som burde have været besvaret med en knaldende Lussing. Men naar vi saa ser paa, hvad det er, der virkelig er foregaaet, saa er det dette: Det var kommet til denne Dames Kundskab, at der i et lukket Forhør var blevet fremsat en Antydning om, at hun havde staaet i Forhold til en bestemt Mand. Hun henvender sig da til en Sagfører om, at føre hende som Vidne og beder ham om, at der, naar hun blev ført som Vidne i Retten, da maa blive stillet det Spørgsmaal til hende, om hun har staaet i Forhold til den paagældende Mand. Hun møder frivilligt i Retten, efter at Sagføreren har bedt Dommeren om, at hun maatte blive ført ustævnet, Dommeren spørger hende, om hun ønsker at blive forhørt for lukkede Døre, og hun siger: Nej, jeg ønsker, at det Spørgsmaal skal rettes til mig her for aabne Døre, og Spørgsmaalet bliver rettet til hende, og hun besvarer det med nej. Med andre Ord, hun har fuldt berettiget foretaget en Bevægelse, som var nødvendig for hende for at frelse sin Ære, dermed har Retten været hende behjælpelig, og der er aldeles intet skammeligt foregaaet. Under disse Omstændigheder vil man derfor dog vist erkende, at det er højst uheldigt, at der fra denne Talerstol fremsættes Udtalelser, som maa virke forskrækkende og skræmmende paa enhver, som bliver indstævnet som Vidne, fordi det kan fremkalde det Indtryk, at man kan blive udsat for de mest nærgaaende Spørgsmaal. Det er altsaa noget helt andet, der har fundet Sted i dette Tilfælde, og det gælder om, at Vidnerne ikke skal være nervøse, naar de føres for Retten, men at de kommer rolige og tillidsfulde og forklarer den fulde Sandhed. Det er derfor efter min Mening at modvirke den gode Retspleje her i Landet at fremsætte saadanne ganske ugrundede Beskyldninger mod Retsvæsenet som den, det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremkom med.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit glædede sig over, at Fængselsdirektøren i et Foredrag havde udtalt, at det vilde være ønskeligt, at der ved Ungdomsfængselet blev ansat Kvinder, som kunde tage sig moderligt af de unge Fanger. Detskal ogsaa ske. Jeg tror, at hvis man ved Ungdomsfængselet

kan faa ansat en eller flere Kvinder, efterhaanden i hvert Fald flere, som har det rette Humør til at omgaa saadanne unge Mennesker og vinde deres Tillid og hos dem vække Tillid til, at de virkelig, naar de kommer ud igen, kan komme til at leve et Liv indenfor Loven, og virke opmuntrende paa dem i den Henseende, vil det være til megen Nytte. Det er imidlertid min Mening, som jeg senere skal komme ind paa, naar jeg forelægger Lovforslag desangaaende, at hele denne Sag med Ungdomsfængselet, paa hvilken der beror saa meget med Hensyn til den lykkelige Udførelse i Livet af den nye Straffelov, er en Sag, som skal gribes an med Forsigtighed og skal begyndes smaat og efterhaanden vokse sig større. Det tror jeg er den rigtige Fremgangsmaade, og det kan derfor godt være, at vi til at begynde med kun skal have en enkelt saadan Dame, og senere kan da flere komme til.

Det ærede Medlem Hr. Bombholt udtalte sig i stor Vrede mod den Enkeltmandsfilmsensur, vi har. Jeg maa sige, at vi har tre Filmscensorer, der samvirker, og det ærede Medlems Indvending falder derfor noget til Jorden.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt har paatalt, at Retstilstanden her i Danmark er den, at Tjenestefolk er udsat for ikke at faa deres Løn, naar de har arbejdet paa en fast Ejendom, der kommer til Tvangssalg, og det ærede Medlem fremhævede, at Retstilstanden i Tyskland er en anden, og at den Tilstand, der hersker her i Landet, derfor virker dobbelt grelt i Sønderjylland. Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at jeg allerede det andet Aar, jeg sad i Rigsdagen — det er allerede længe siden, det var i 1896—97 —, privat indbragte et Lovforslag, der gik ud paa at rette dette Forhold. Det var imidlertid den Gang ikke muligt at faa det gennemført. Jeg skal nu atter tage Sagen op til Overvejelse, og jeg skal lade den, hvad jeg nu er i Stand til, bearbejde i Justitsministeriet, hvad jeg den Gang ikke kunde. Da maatte jeg selv gøre det hele. Jeg maa dog sige, at jeg aldeles privat fik Hjælp af daværende Professor Julius Lassen til Udarbejdelse af dette Lovforslag. Jeg skal nu lade det bearbejde i Justitsministeriet, og det vil vist ogsaa være rigtigt, at jeg sender det til Erklæring til den Kommission, der er nedsat om hele Konkurs- og Akkordspørgsmaalet. Jeg har henvendt mig til Formanden for denne, for at Forslaget, naar det kommer til Kommissionen, maa blive underkastet en hurtig Behandling. Det er derfor mit Haab, at jeg allerede i indeværende Samling maa